

دا يو غږ غږوړنا، (دعا ځان سپارل دي)

تاسو () ته، په ټول درنښت ډالۍ شو؛

د زړونو او ذهنونو، د روښنایۍ په نيت يې وڅښئ!

مينه اکادمي

دعا ځان سپارل دي

Ketabton.com

نذرانه وال: محمد انور وفا سمندر

د خدای تعالی په نامه ،

**چې له نامه نه یې ، د خالصې مینې ورحمت عطر ، زموږ پر زخم زخم زړونو ، را
اوري!**

دعا؛ يعني ځان سپارل

ای هغه، چې ټول نومونه،

او ټول کلامونه،

او ټول غږونه، ستا د بې نوم نوم، تلاوت دی!

ځان، ذهن، حواس، روان... هرڅه سپارم!

غواړم ستا د ارادې په باد، سېل او توپان کې، ریزمریز شم!

غواړم د ارادې غوړېدلی فصل دې شم!

غواړم شېبه شېبه، ددغه عشق خوراک واوسم!

غواړم دا مینه، راته فکر شي،

راته ذهن شي؛ شعور شي،

اراده شي او دریځ شي؛

د ما کړنې شي.

او: غواړم شېبه شېبه دغه وینه ولرم.

هغه، حتا تر تصویره هم نېردي

هره نعره او هره چیغه، د هستۍ مبدأ پسې ده!

درحالی چې «هغه»، نېردي دی،

ښه ښه نېردي؛

حتا زموږ د افکارو له غږه هم نېردي دی.

غوړ نیول، د وینا خالص شکل دی.

هستي د خدایي مینې مادي څېره

عشق، د بې قیدو شرطه لورینې، نوم دی.

او مینه، د اگاهی خالص وضعیت دی.

هر ژوندی موجود- په فطري ډول- مینه کولای شي.

سپېڅلې بې غرضي

ژوند د سپين غږ،

هغه نامکتوب او جنتي غږ،

نعره ده.

ژوند، د خدايي ارادې گلستان دی.

تيټ ولور،

اصيل و بدل،

مثبت ومنفي،

يو مخ، ذهني مفاهيم دي.

ژوند سپېڅلی دی او دا سپېڅلتيا، هغه مهال تجربه کېږي، چې

ژوند ته په بې غرضۍ وگورؤ.

د زړه وړوکی کیهان

د زمانې د حکمت په وينا:

«ټوله تاليف شوې پوهه وڅرد او حکمت، له حقيقت سره نه شي برابرېدلای.»

حقيقت موندلو له پاره،

د ژوند ناتاليف شوې نغمې ته، غور شئ.

هغه نغمه، چې د چنار د پاڼې، له نڅا نيولې،

د «ايوب ليوني!» تر شربت غږه پورې، ټول ژوند يې، غږوي.

خدایي ارکستر

ژوند خدایي ارکستر دی.

د ټول ژوند په اورېدلو سره- هغه هم له هر راز غرض پرته-

عشق، حکمت او آزادي زموږ وړوکی،

دننني جهان ته جاري کېږي.

د کار پیل، د يوه خلاص او مهربانه زړه لرل دي.

د هر رنځ دوا

لویه خدایه!

ستا مینه هرڅه ته پوره ده!

مینه، د ټول ژوند ښایست ده.

مینه، د ټول ژوند اړتیاودوا او خدایي ابادي ده.

ټوله ښېگڼه

ژوند، په مادي- ذهني وضعیت کې،

د روح له خوا، جوړ داستان دی.

موږ خپل تل کې، د پټ خالص غږورنیا،

هندسي شکل یاستو.

مینه، د ټولې هغې ښېگڼې نوم دی،

چې موږ به یې د فکر، وینا، دریځ،

او عمل له لارې، څلوو.

انسان د خدایي غږ کنډولی

زړه مې و، د مینې اکادمیسن چېرې غلی وپوښتم،

چې ته ولې ځان او خپل سپین شعور، په خلکو خورې؟!؟

والله که دې څوک په مولى هم وحسابي!

هغه چې را پیدا شو، په دې راته لگیا شو:

«پرېرده، چې ټول راته لیوان شي!

پرېرده، چې ټول راشي، ما لوټ کړي،

څرمنه را نه وباسي.

اندام اندام مې، شنې غوښې وغورځوي،

او خپل نفس غضب، ورباندې تش کړي!

زه به څه له لاسه ورکړم!؟

زه څه لرم، چې له لاسه یې ورکړم؟

انسان څومره مادي عقل دی، چې ځان ماده- ذهن گڼي!

ځان ماده او ذهن گڼل،

د مرگ له پاره، د ښکار غوښه جوړوي!

انسان نه دادی، نه هغه دی؛

فقط له اوبو، خاورو جوړ منگوټی دی. او بخت یې په دې جوړېږي،

چې د خدایي غږورنې، د مقدس څښاک کنډولی شي.

جهان د خدایي ارادې شکل

موږ د خدایي ارادې په پیداوارو کې (شتون/بودن) لرو.

پرته د خدای له ارادې، بل هېڅوک-هېڅ شی، نه دی ونه شته!

موږ دروغو ښکار کړي یو. دنیا مادي گټه،

او د شهرت چاغښت گڼو!

یوازې خدای شته!

او ژوندی اراده یې،

چې د جهان په بڼه ځلېږي!

جهان، د خدایي ارادې، حاضر گلستان دی.

هرڅه د خدای په اراده کې

د مینې اکادمیسن، سهارنۍ دعاگانې هم، بې څه نه دي. وایي:

«ای هغه، چې ټوله (پوهه، ازادي او مینه) له تا را بهېږي!

زه ستا په غوښتنه خوښ یم.

ځکه، چې هېڅوک او هېڅ شي،

ستا له ارادې نه شي مخکې کېدای!»

د ځان ابدیت

آیا دا رښتیا دي؛ دغه (وجود) زما دی؟

له کومه مې کړ؟

رښتیا؛ زه څه شی یم؟

هغه بې وزنه، بې جسمه، بې شکله (هسته)،

چې د ابدیت له کوره،

دغه بدن کور کې، دېره شوې.

دا هغه (زه) دی،

چې د ساینس او عقل او منطق له سواد، لوړ دی.

یوازې مینه کولای شي، دومره رڼا جوړه کړي،

چې د «ځان»، ابدیت ولیدل شي.

مینان د هستۍ کاشفان

غواړم عاشق واوسم!

عاشقان، د خدایي ارادې حاضرې څېرې دي.

قدرت یې اخلي، لکه د بل ژوند، آزادي و مال، چې اخلي!

عشق یې ورکوي! لکه؛

نورو ته خدا، ښه احساس، آسودگي، ډاډ، آزادي او خوندیتوب او خپل هرڅه.

مینان، د هستۍ کاشفان او فاتحان دي.

مین په خپل فکر، دریځ و عمل سره، خدایي اراده معرفي کوي.

ابدیت کې هستوگنه

غواړم د معنوي آزادي اگاهی ته ننوږم.

په معنوي آزادی سره، د هستۍ حقیقت ترلاسه کېږي.

د زمان و مکان سیوری الوزی،

او حقیقت په دغه شېبه بدلېږي.

بیا ته دغه شېبه، هرځای، او هر وخت، حضور لري.

دا په ابدیت کې، هستوگنه ده.

د ټولو هرڅه

ای د مینې هرڅه!

مرسته راسره وکړه، چې شيبه شيبه دې،

په خالصه مينه راوينی، او خبر واوسم!

غواړم د مينې ستر سېلاب ته دې لاره،

گودر او مجرا واوسم!

ته په مينې سره هرڅه،

او د ټولو هرڅه يې!

خدای چې لرې؛ وېرې نلرې!

ای له هر راز ستایلو، وېلو او پېژندلو کامله!

غواړم شېبه شېبه- په ټوله هستی او هرڅه، مینې واوسم!

غواړم شېبه شېبه وینې واوسم،

چې افکار مې،

انگېرنې مې،

باور مې،

دریځ مې، او کړنې مې؛

د بل هېڅ وگړي، (سر، آزادۍ و مال) ته تاوان وانه پوي!

بیا نو له هېڅ شي نه وېرېږم!

د ابدیت ناتمامه دبدبه

ای مينې او د خالصې مينې خاونده!

که يوه شېبه بې مينې، تېره کړم؛

نو خپله لاره دوزخ ته خلاصوم.

عشق کامل دی.

او دا هغه وخت درک کولای شم،

چې ځان خوشې شي،

د ابدیت په ناتمامه دبدبه کې.

د خدای پر مینه ایمان

«دعا؛

ای د نورو کلام ستره دریابه!

دغه شېبه مرسته وکړه، چې پر مینه دې، خبر او باایمانه، اوسم!

غواړم دا مینه راته فکر شي، باور وگرځي!

غواړم دا مینه، ټوله اراده ووينم!

غواړم له ژوندۍ مینې ته، فکر شم، ژبه شم،

لاس شم او پښه شم!

غواړم ناتمامه هستي، ددغې مینې ژوندۍ سرود ووينم!

غواړم (مینه) ووينم.»

(د مینې اکادميسن تليفوني دعا)

د مینې لیدلو دعا

ای تر ټولو نومونو او کلامونو لوړه څښتنه!

شېبه شېبه مرسته وکړه، چې پر مینه دې خبر او ایمان ولرم.

غواړم دا مینه راته فکروباور، کړم.

غواړم دا مینه خپله اراده ووينم.

غواړم ددې مینې له پاره فکر، ژبه، لاس او پښه شم.

غواړم ناتمامه هستي، ددغې مینې ژوندۍ ښه، ووينم.

غواړم (مینه)، ووينم.

له خدایي مینې پرته بله هره دعا دروغ ده

«زه خپل زړه او لاسونه، خدایي ارادې ته ډالۍ کوم.

زه هېڅ نه لرم او هېڅ نه غواړم.

زه د خدای تعالی په غوښتنه، خوښ وراضي یم.

یوازې خدایي غږورنۍ،

چې د هغه د عشق ورحمت، له سمندرې را اوري،

بقا را کولای شي.

له دې پرته، بله هره غوښتنه، دروغ ده!»

ځان د خدایي غږورنې ابدې بڅرکی

لویه خدایه!

زه څه یم، چې څه وغواړم؟

ځان، د خدایي غږورنې، تالندو او برېښناو،

موجونو او ګرځونو ته سپارم!

زه څه یم، چې څه وکولای شم؟!

ځان، خدایي غوښتنې ته سپارم!

زه څه یم، چې څه وکولای شم؟

ځان، د خدایي غږورنې، سمندر له پاره، پاک کنډولی غواړم.

ځان د خدایي ارادې فصل

لویه خدایه!

ستا اراده، ژوندی معجزه ده.

ستا اراده د غږورنې، په څپو سپره،

د عشق ورحمت، له اقیانوسه،

را روانې د حیات، اوبه دي.

او ټولې هستې ته سا ورکوي.

د مهربانۍ له مخې، زما ذهن، احساس، عاطفه، روان او اراده،

ددغې سترې معجزې، کښت او فصل وگرځوه!

گل د عشق کلمه

اوس دا لمر ده، چې پر گلونو یې اور بل کړی؛

که نه گلونو، په لمر اور بل کړی؟!

آیا د (گل)، د سوزولو څوک دي؟!

گل هماغه عشق ده.

عشق تر اور- اوبو وتلی.

اورواوبه- یو بل خورلو په شېبه کې به،

څه سره وایی؟

مېښ د هستۍ د اشنا او ناشنا رودونو لامبوزن

د خوب سپورمکۍ، د مکان و زمان ها غاړه، سیاحت راباندې کولای شي.

که په پښو څو، نو پېړۍ یې وېولئ،

چې پر دغې خاورینې دنیا راتاو شو!

د زړې زمانې قاطر، آس، بگۍ،

یا راوړوسته بابسکیل، موټرسایکل، موټر،

یا تر هغو قیمتته بېړۍ، الوتکه،

یا د اوس زمانې سپورمکۍ،

دا ټول لېږدونکي خره دي، چې لاره لنډوي.

خو د خوب سپورمکۍ په شېبه کې،

له مادي حواسو او ذهني عقله هاغاره، ناشنا جهانونه راباندې وړیا گوري.

دې بې شانه سفرونو ته مو، څومره پام ور غلط کړی؟

یوازې مېښان زړونه، دومره وس لري.

مین واوسئ،

ویښه او خوب به مو د هستۍ، د تازه اړخونو کشف او پېژندل وي.

د نفس وړی لیونی

چې له دې څلوېښت کلن «اور- بحران» فصله، وتي وای!

او داسې یوه گوښه کې مو، ډډه وهلې!

او بیا مو د اوبو پر ډډو،

او د ونو- بوټو پر رنگینو کاکولونو،

د لمر د مچکو نڅاه ته،

د زړه غوړونه سپارلي وای.

ووايي، د چا کور به وران شوی و؟

اخ! ژوند، خوښي، ارامي،

آزادي او هوسايي،

د چا د بخل خوراک شوه!؟

اه، دا نفس څه اژدها، وړی دی!!

مینه او ذهن ټکاني

افکار مو د سبا ورځې درمند دی.

اوس نو دا ووايي څه شی ارزي، چې ذهن کې ځای ورکړو؟

آيا ځانونو سره دومره مینه لرو، چې سبا ورځ،

د مينې حاصلات، ټول کړو!؟

نو وخت يې نه دی، چې يوه ښه،

«ذهن ټکاني» وکړو؟

د لمر طلايي روپی

موږ هره هره ورځ،

دا طلايي سکه- له خدايه- ډالۍ ترلاسه کوو!

د لمر روپی، د ژوند د کروندې جنت دی.

مینه، يعنې د مينې ورکړه- پرته له څه توپير او حساب نيونې!

لمر وړيا اوري؛ ځکه نو «شته!»

سهارنۍ ډالۍ

هر چا و شي او هر منظر کې، راټوله ښکلا،

تنوع جوړه کړې.

گلان او بې شعوره بوټي،

کولای شي د يو بل له تنوع سره، ښاد ژوند ولري،

خو زما بنيادم ورور،

نه شي کولای، خپل څنگ کې، د فکروخیال،

تنوع وويني!

له څلوېښت کلنې غميزې،

ددغې ذهني- نفسي، نژادپالنې، خوسا بوی پورته دی.

څه فکر کوي، څه وخت به،

د فکرونو تنوع، پر دغه (ډبرزمکه) رواښت مومي!؟

ژوند آسماني څاڅکی

ژوند، آسماني څاڅکی دی،

راشي، د زمکې پر اتشفشانونو- سيندونو،

هماليا څوکو،

او ساحل شگو کې پټ شي.

د بزگر د لاس تياکې غنم شي،

وربشې شي،

او يا د چا د شوق په اور کې،

خمخانو ته، ورولوېرې!

ژوند له آسماني کوره را وغورځي،

د پسرلي غاټول شي،

يا د واخان د مارکوپولو غرڅې،

ښکلا راوړي.

ژوند، زمکنی څېره راوړي:

د زرگر تر زیرک نظر لاندې،

«کوهي نور» شي، يا د بدخشان لعل و مرجان!

ژوند د غېروړنا بې متنه، بې غېره،

او بې شکله شعر دی.

او خاورينه دنيا کې، د «رومي» په ژبه، «مثنوي» شي،

يا د ليوني «غني» له زړه نه،

د (وجودكعبه)، فواره وكړي،

يا ساده سپين سپين، گلان شي.

ژوند؛ خدايي برکت.

بايد له ځان او نورو سره، روغه وكړو: همدا نن، همدا اوس!

كولاى شو، مېنښان يې، كولاى شي!

طلايي رنگ او منى

منى، د فصل د پخيدو رنگ دى.

الماس، طلا، نقره...

د مادې د اوږده درد او زحمت محصول دي.

نو چې څه وخت به، زموږ دا نيمه پېړۍ غځېدلې اورنى درد،

د سپين عقل، حاصل راوړي!؟

آيا اماده ياستو، چې د هر بل وگړي،

(سر، ازادي او مال) ته، د درنښت په سترگه وگورو!؟

ذهن وايي:

زه اماده يم؛ خو نور «بد» دي!

زړه وايي: «هو!»

لويه خدايه!

د بل چا سر، ازادي او مال، پر ما حرامه وگرځوې!

وخت يې دى؛ له يو بل ډډه كول

كه خپله دغه ليونۍ او له كنترول وټلې انرژي،

د شخړې او بحران د جوړولو له كار،

د اقتصادي او فرهنگي توليد خوا ته، راوگرځو،

دنيا به مو گلستان نه شي!؟

آيا ځانونه د يوه داسې ژوند وړ نه گڼو، چې

د ټولو [سر، فکرومال] په کې خوندي وي؟

که داسې وي؛ نو دا نيمه (انقلابي!) پېړۍ،

په ځناورتوب نه ده مصرف شوې!؟

راځئ، مينې، پخلاينې او د يوه بل له سر، ازادۍ او مال،

ډډې کولو ته، ملا وټړو!

انسان د نفس مستعمره

ولې نه شو کولای، د طبيعت دغې ارتې غېږ ته، گام کنښېږدو؛

د وښو پر ځڼو ډډه ووهو؛

د څړوبي، بې شعره موسيقۍ ته، غوږ کنښېږدو؛

او ددې هرڅه شکر ادا کړو!؟

نيمه پېړۍ وشوه، چې ايډيالوجي، د ژوند او ژوندو ترمنځ، (ذهن دوزخ) ودرولی، دی.

د انسان له هر قتل، د هغه پر فکر پابندي لگولو او مال چورتالان څخه؛

د ذهني نفس، ککړ بوی راځي.

خدایي ژوند، د نفس په مستعمره بدل شوی!

هی هی، مينې ته څومره تېري يو!

خو د مينې قانون وايي، چې د مينې ترلاسه کولو له پاره به،

لومړی خپله مينه کوې.

کتاب هم دوزخ کېدلای شي

نننی تمدن تقريبا ټول له کتاب او د انسان له خلاق تخيل نه راوتی دی.

خو دا د تېرې نيمې پېړۍ شخړې او ناوړينونه هم له کتابو راوېږېدل.

داسې ورځ هم شوه، چې پر کاغذ د توپ او ټوپک رسمونه،

راشته او د ماشومانو پر زړونو او ذهنونو،

ور واکسين شول.

د داسې ورځ په هيله، چې کتاب د فرهنگ، مدنيت،

او ژوندي روحانيت متنونه،

شعرونه او لارنقشې، شي!

ذهن د فيل خرطوم چټل نويس

خني زړونه د لوستلو وړ دي.

مينې اکادميسن ته چې گوري،

گنې چې د اوبو شعر څښي،

او د عشق ورحمت له اقيانوس سره، رازونياز، لرې:

«لويه خدايه!

غواړم ټولې هستۍ ته وقف واوسم!

غواړم دا نن؛ دا اوس ورته خوله وژبه شم،

لاس او پښه شم او د ځان په نامه، هېڅ ونه وايم!

ستا هستي دې، ما خپله لاره کړي،

له ما دې وغړېږي،

او خپل ژوندی کتاب دې،

د يوه يوه ژوندي، د زړه غور ته ورسوي!»

هستي د عشق له مسوليتنه ډکه-زما، ستا، هغه-

په بڼه څرخېږي.

خو؛ زموږ د کارخانگي کتابچه، د مولانا رومي،

د فيل د خرطوم¹ په چټل نويس، ډکه ده!

د ازادۍ وږمه

ژوند، څه رنگينه نقاشي ده!

نن په زړه عجب خوند راگرځېدلی دی؛

¹ مولانا رومي، د تمثيل په بڼه تياره کې د يوه ودرول شوي فيل کيسه راوړي، چې څو تنه يې نندارې ته وروستل کېږي. ليدونکي، چې په تياره خونه کې يې- د چا لاس د فيل په خرطوم، د چا د فيل په لکۍ، د چا د فيل په سترگه... لگېدلی و، رڼا کې د فيل په اړه خپلې تجربې بيانوي. يو وايي فيل غټه سترگه ده. بل وايي چې فيل خرطوم دی، بل وايي چه نه فيل غټه پښه ده... له دې تمثيله د مولانا رومي مقصد، د يوه خدای په اړه د بېلابېلو ذهني واصولي مذهبونو، د نيمگړو تصوراتو او انگيزنو ته اشاره وه.

لکه چې زما گاونډ کې د یو لوی ولس،

پر ذهن او روح راتاوی شوي ځنځيرونه،

د ازادۍ د وړمې په وړاندې، ایمان بایلي!

(ایران کې د بنزینو په بهانه راوړل شوی ولسی پاڅون په یاد)

خدایه، ستا اراده دې د د ټولو له پاره، د ژوند پسرلی شي.

هرڅه د خدای په خاطر خوشې کول

شپه ده.

او د هر راز فزیکي، ذهني او حسي فعالیت پرېښوولو شېبه.

نو د غېورنیا د استاد په خبره: « هرڅه چې لرم، ټول د خدای په خاطر، خوشې کوم. »

شپه مو د غېورنیا په بې شکله دنیاگانو کې،

له مینې ډکې غورځې پرځې واوسه!

روح د خدایي مینې په غېږ کې

هغه څه چې خدایي سړي، د غېورنیا له غسل وروسته، ترلاسه کړل:

«خدای تعالیٰ په هرڅه پوه ؤ.

ځکه نو د خدای د مینې ځواک، زما افکار اداره کول.»

کاپي

ډالۍ!

هغوي ته چې هېڅ مهال یې، د چا د تن، ذهن، روان،

او عاطفې په قتل، لاس نه دی پورې کړی.

ډالۍ؛ هر هغه انسان ورور ته، چې ځان پرې گران دی،

خپل خلک پرې گران دي،

ژوند پرې گران دی.

او د ژوندو عاشق څښتن ورباندې گران دی!

شکر خدای ته نېردي عبادت

خدایي سړي وویل:

«زده مې شول، چې په هر حالت او هرځای چې اوسم، خوښ او راضي واوسم.»

کاپي

بيخي نوې ورځ

زه د خدای په غوښتنه، خوښ یم.

آیا بله غوښتنه شته؟

خدایا، ستا غوښتنه غواړم!

ذهن، خوله، دریځ او کړنې،

لاس- پښې،

ستا، غوښتنې ته سپارم!

د روح تل جاري نغمه

«هغه داسې خاموشه همسفر ؤ، چې د خولې سازونو، د بې‌اهنگه غږولو،

یا گډو وډو سندرو په‌خاطر یې، شکایت نه کاوه.

هغه زما د زړه زمزمې ته غوږ ایښی ؤ .

ما د هغه خالص روح، د هغې مینې په‌خاطر، ژوندی کاوه،

چې د هغه له دننه را وتله.»

په شېبه کې هرڅه نوي دي

نوی او دغه تازه سهار مو،

نوې او دغه بې‌جوړې ورځ مو،

نوی او دغه تازه پیل شوی برخلیک مو،

د ژوند، خوښۍ او مینې-لورینې، له نغو ډک اوسه!

اوس د هرڅه د پېلېدلو زمان

«دغه نن، دغه اوس؛

سر له دې اوسه؛

داسې يو ژوند جوړ کړه،

چې خوښېږي دې!»

اوس، نوې زمانه

ورځ نوې ده، دغه شېبه نوې ده؛

نو ټوله هستي نوې ده.

د هرکار له پاره مينه مخکېنه کړه!

خو آيا زه او ته هم نوی يو؟

فکر، انگېرنې، اخلاق، دريځ او چلند مو، نوی دی!

او که دودپال، بې‌روحه او ناخوښه!؟

اجازه راکړئ، چې دغه نوې ورځ کې، ځان او تاسو ته،

د يوه نوي فکر،

نوي دريځ،

او نوي چلند، مبارکي ووايم.

په یاد مو وي؛

که مينه را په کې مخکېنه وي،

نو هرڅه به مو نوي، ځوان او له انرژۍ ډک وي.

ځان ورخوشې کړئ، د کیهان غېږه پرانستې ده

شپه ده.

او د خیال بېړۍ، د خدايي زمکو په ناپایه قلمرونو کې،

الوت ته آماده.

موږ- د روح په توگه- ددې وس لرو چې

د خوبونو کړکۍ له لارې،

د زمان و مکان له اقلیمونو،

د غږورنې جنتونو ته، ور وغورځوو.

له ذهني- حسي ککړتیاو او بارونو خوشې شئ!

او غېږې خلاصې کړئ،

چې د لېږې زمکو کوهنوردان مو،

(خدایي کور) په لور، د لوړولو مسؤلیت، په غاړه واخلي!

په دې چلند سره موږ یوازې، د ویرې ذهني طلسمونه له لاسه ورکوو.

که مېن واوسئ، هرڅه شوني دي.

قاتل حواس او د زړه نغمې دوا

هر یو څومره سترې یو!

په خوله، په احساساتو، په دریځ او په کړنو مو،

د یو بل گریوان څېرې څېرې غورځولی؛

شهید پروت دی!

زموږ ذهني، عاطفي، رواني- حتا دا غوښتن لاسونه،

د «بل» د ژوند او حیا په وینو، سره دي!

نو!

اوس، دغه اوس؛

څومره مو زړه غواړي، تېر هرڅه پرېږدو او هېر یې کړو!

او د طبیعت آبی غېږې ته ورووځو؛

خادر وغوړو او ډډه ووهو او غوړ شو،

چې د طبیعت ستره کورنۍ:

مرغان، کبان، څڅندې، چنجي، چونگینې او بادوباران...

او د غره له اوږو، را الوتې وږمه،

په خپله بې‌متنه ژبه، څه سندرې وايي.

ښایي دا سندرې، زموږ د زړه زاړه زخمونه را ټکور کړي.

اورئ؛

د داسې يوې خوبۍ انگازې زموږ له زړونو،

د چا غوږ ته ورځي!؟

په دې سپين سهار

«لويه ډالۍ داده، چې ژوند راکړل شوی.

له دې وروسته، چې هرڅه سرته رسو، زموږ مسوليت دی.»

کاپي

نن، برکت وگنئ

زما انسان وروره- خورې!

نن تر ټولو بې جوړې ورځ ده.

زه، ته، هغه،

ټول هغه خبر- ښېگڼه، چې ټول عمر مو ځنډولې،

دا نن تر سره کولای شو!

نو؛

نن برکت وگنئ!

او ژوند ته په نوي نظر او نوی هوډ راووخئ!

نوې ورځ، نوی فکر او نوی هوډ مو مبارک شه!

زما لهخوا تاسو يوه يوه ته،

جلا جلا يوه يوه دښته،

يو اسمان گلان ډالۍ.

تاسو هم کولای شئ هر انسان ته، (زړه گلان) ډالۍ وبخښئ.

ځکه واييم نن بې جوړې ده.

خالص زړه، طلايي زړه

«په خالص زړه، د خدای په لټه اوسه،

نو هغه به ومومي.»

کاپي

مینه سرزوري غواړي

نوې ورځ، نوی سهار مو، د رڼاگانو په ورنښتونو؛

او د ژوند د همیشني سمفوني، په بې شمېره ریتمونو،

عطراگین واوسه!

کاش کولای مو شواى، یوازې دا نن ورځ،

یوه بل ته مینه ډالۍ کړو!

آه، کولای شو؛ خو که وغواړو!!!

نو لویه پوښتنه داده:

ولې نه غواړو- په پوره خلوص سره، یو بل ته مینه- لورینه ورکړو!؟

ځکه چې مینه، لیونتوب دی، سرزوری ده،

د ناپایه سمندرونو مایو کېدل دي،

تر (تیريچ میر) او (اورست)، لوړ څوکو غرونو تر پښو لاندې کول دي،

او دا تر انساني مروجہ کارونو- عادتونو، پورته انسان غواړي؛

لکه زه، ته او هغه!

زما له خوا سهارنۍ ډالۍ!

موږ کولای شو- پرته له دې، چې د هېڅ یوه گل څانگه زخمي شي،

یوبل ته د گلانو نالیدلې تازه گېډۍ، ډالۍ کړو!

په اخلاص یوبل ته غېږې او لاسونه ورکول،

پر شونډو او ټنډو،

د خدا فصل را زرغونول او یوه ساده- خو له خلوص ډکه- «جان- قربان»،

یو بل ته نذرانه کول؛ تر ټولو عطراگین گلان دي.

وگورئ، څومره شمتن یاستو؛

خو چې لږ زړه وکړو!

پام مو شو: مینه زموږ یوه یوه، ویده زړورتیا ده.

د جمله ومخلوقات پلار

څه ښه وايي:

«روح تل په جاودانگۍ کې هستوگن دی.

روح تل په حال زمانه کې اوسي، او هستي يې هم ابدی ده؛

ځکه چې خدای ورباندې عاشق دی.»

نو خپله ورځ په دې بنسټ ورغوی:

زه نه؛ رحمان بابا فرمایي:

«دا دنیا ده خدای له عشقه پیدا کړې

د همه ومخلوقاتو پلار دی دا.»

تلیاتې ژوند موندل

«روح، نه په ترلاسه کولو؛ بلکې په بڅښلو، تلیاتې ژوند مومي.»

دغه حقیقت د خپلو کلمو په کنډولیو کې واچوی او ورپسې يې عمل ته راوباسئ!

کاپي

روانه تجربه خدای ته رسي

څه جالبه يې وېلې:

«د خدای په لور سفر، د ژوند حقیقت دی.

په بل عبارت دا یو سفر نه؛

بلکې روانه تجربه ده!»

کاپي

د هرې شېبې دعا

یوه یوه انسان او هر ژوندي او ټول ژوند ته،

خدایي مینه ورحمت، غواړم.

د ژوند له رنگه جوړ زړه، ذهن او حواس

څه ښه وايي:

«هغه څه، چې لټو يې،

د اسماني قلمرو په لاس راوړل دي.

يعني غواړو په دې فزيکي کالېوت کې، د اوسېدلو په ترڅ کې،

برتره اگاهي، يا خدايي هوشيارۍ، ترلاسه کړو.»

نو:

«د خدايي ارادې له پاره پاکې وسيلې جوړېدلو له پاره، اړتيا ده، چې تر وسه وسه،

په خپل هر کار او چاره کې،

تر ټولو غوره واوسو.»

زړه، ذهن او حواس مو د ژوند له عشقه خمار واوسه!

يو نوی پيل

دا د يوې نوې ورځې، نوي ژوند او نوي برخليک پيل دی.

خو دا ټول به ستاسو له فکرونو، خيالونو، پنځېري!

څنگه دا تومنه لرئ؟

لږ خپل زړه ته د غږ اوچتولو فرصت ورکړئ!

سپين زړه، د خدايي عشق ورحمت جام دی.

دغه جام پر خپلو افکارو، حواسو وڅښئ!

که غواړئ جسمي، ذهني، عاطفي، رواني او مالي خونديتوب ولرئ.

نو دا وضعيت ځانته مجسم کړئ.

د غږ سرلاری وايي:

«څه چې مجسموو، هغه حقيقت لري.» يعنی حقيقت مومي.

مينه زړه، ذهن او ژوند تازه ساتي!

دا روانه نوې ورځ، نوی ژوند،

ځان او نورو له پاره، يو نوی پيل وگڼئ.

يعني هرڅه ته په ماشومانه معصوميت وگورئ!

څه ښه وايي: «هرکله، چې د ماشومانو په شان شئ.

نو د اسماني قلمرو-ښکلاوې به- ووينئ.»

په دې توگه به تېر زاړه فکرونه، ستاسو په وړاندې نه شي خنډ کېدلای،

او د «راتلونکې» په اړه هم هېڅ شی تاسو نه شي اندېښمنولای.

زړه، ذهن او حواس مو په مينه تازه اوسه!

شپه او د پوهې د اوقيانوس لامبوزني

څومره مو ذهن تېز دی، چې بند دی نه وي، بنديځانې دې نه وي،

او بندي دې نه وي!

خو ايا کله مو دې ته هم پام شوی،

چې خپله خو به د خپلو ذهنيتونو او ذهني معلوماتو- باورونو؛

اسيران نه ياستو!؟

خوب يو فرصت دی، چې انسان،

ځان له ذهني- رواني سانسور دباندې وويني!

په دې هيله، چې شپه مو له ذهني خيرو د ازادېدو،

او د سوچه پوهې په اقيانوس کې،

د يوه پوره غسل، فرصت واوسي.

د ژوند ذهن

که کېدلای، چې ذهني زيرمې مو، د پسرلي په شنو شنيلو،

او غاټول دښتو،

او د آسماني زانو، د زړونو په الوت،

تومنه کړي وای،

نو بيا به مو تاريخ، دا توره کتابچه نه و!

وينئ بايد اوسو؛ ځکه چې زموږ چاپېريال، زموږ د فکرونو او اندېښنو کرونده دی.

ژوند د خدایي ارادې رنگین کتاب

هر ژوندی، د خدایي ارادې، د بې پایانه کتاب،

یو غږ- یوه کلمه دی.

هېڅوک، هېڅ موجود، عبث نه دی.

ځانته، بل ته،

او ټول ژوند ته،

د قدر په نظر وگورئ!

له تاسو مې څار کړې

له خپلو پاکو زړونو ټول هغه عطر،

چې ددې ژوبلې ژوبلې خاورې،

یوه یوه دردمن انسان ته،

مینه، لورینه، خواخوږي او خوشحالي ورکولای شي،

دباندي راوباسئ!

موږ او تاسو یو یو دي،

د مینې بهانده چینې واوسو!

د زړه نذرانه

زما ښاغلو او اغلو!

تاسو یوه یوه ته،

یوه رڼه، لمړینه،

له ارامش، خوشحالی،

مینې او اگاهی،

ډکه ورځ او بخت غواړم!

له ثمره ډک ژوند

کاپی:

«تاسو اروا یاست. ځانگړی او خاص.

نو پر ځان مهربانه اوسئ.

خدای سره مینه وکړئ.

او نورو ته هم مینه ورکړئ.

همدا دلیل دی، چې تاسو دلته یاست.

او دا ستاسو له زده کړې سره مرسته کوي.

نو خپلې شاوخوا ته نظر واچوئ او د ټولو برکتونو په خاطر،

مندوی واوسئ او شکر وکارئ.

ډاډ ولرئ، چې دا ژوند له ثمره ډک دی...»

هستي د خدایي مینې ستره کرونده

د زمانې سړی:

هغه څوک چې د هر وگړي له پاره ددې فرصت شي،

چې په همدې ژوندانه کې،

«آزادي، خرد او مینې» ناپایه قلمرو کې هستوگنې،

ناپیدا لارې وپېژنې او راه بلد شي.

هغه ټول ژوند سره مینه کوي.

خو هېڅ شی نه غواړي!

مینه، يعني د هرڅه ورکړه!

مینه د خدای ده او بې له څه ځنډه؛

له الهي سرچینو را اوري.

خدای د اروا هرڅه

«مینه کول، خدای ته رسېدل دي.»

کاپی

روح د غږورنا بحر، لامبوزن

«د خدای رڼا، جهل له مینځه وړي

او د خدای غږ، موږ (اسمان کور) ته رسوي.»

کاپي

روح د خدایي ارادې سرتیری

راځئ،

روانه شپه،

یوه یوه انسان ته،

یوې یوې اروا ته،

د مینې، ارامۍ،

روښنایی او بقا په هبله پیل کړو.

او ورسره په خوا کې،

ځانونه او ټول کارونه، خدایي ارادې ته وسپارو!

یوه یوه ته یوه یوه دنیا مینه ډالۍ

ددغې نوې ورځې او تازه سهار په شکرانه کې به دغه طلایي کرنې ولولو:

«غږورنا، له خدای سره زموږ، د اړیکې مخامخ لارې دي.

هغه زموږ خلاقیت را روزي، څو خدایي مخلوقات شو.»

لیدلي مو دي چې کابل یو ځلانده او روښانه لمر لري؛ دا په رښتیا چې یوه نوې ورځ ده.

خو دا چې دا ورځ په څه ډول فکرونو، اندونو او خیالونو، عطراگینه کوو،

زموږ فردي کار دی.

زما له خوا تاسو ته- چې دغه شپه- دغو بې سا کلمو ته، په خپلو مینه گرو سترگو، ساه ورکوی،

یوه دنیا رڼایی، آزادي او مینه ډالۍ!

د خدای لټه د خدای له پاره

د حق لاروی:

«خداى بايد د خداى په خاطر ولټوى،

او هېڅ مهال شخصي انگيزو ته پام ور غلط نه کړى.»

ټولو ته دعا!

لويه او بې نيازه خدايه! ستا مينه، ټولو ته كافي ده.

مرسته راسره وكړه، چې يو بل ته،

ستا د بې قيده او شرطه مينې خبرې،

ويناوې، لنډۍ او ټوله راکړه ورکړه، شو!

خپله د خپلې خيالي دنيا غوره انسان ياست

ټولو ته زيرى!

تاسو يوه يوه ته، يوه نوې ورځ درکړل شوې!

دا ورځ د خپل ټول عمر، په ترټولو بې جوړې ورځ، بدلولاى شى!

دا نن کولای شئ، هغه غوره «انسان» واوسئ،

چې ټول عمر مو ارمان ؤ او ارمان مو دى!

هو!

ددې پر ځاى، چې انتظار شئ،

چې (احمد، قلبي، محمود يا...) هغه انسان جوړ شي،

خپله جوړ شئ!

دا انعام، دا عزت او دا ستروالى، چې خپله نه شئ او خپله جوړ نه شئ،

بل يو هم نه شي جوړولای او نه شي جوړېدای!

نو بسم الله کړئ!

زما ژمنه

د هر فکر، وينا، دريځ او چلند پر مهال به، له ځانه پوښتم:

«ايا دا خو به د بل انسان ورور/ خور،

(سر، ازادي او مال) ته، تاوان نه وي؟»

زموږ يوه يوه هغه ارمني انسان؛

«زه يم. ته يې. هغه دی.» خو چې وغواړو!

څنگه؛ غواړو يې؟

هو! جار مو شم؛ غواړو يې!

شپه او د لېرې زمکو باغستانونه

شپه مو، له آرامتيا او د زمان-مکان

هاغاره جهانونو له مرغلينو تجربو ډکه اوسه!

شپه، د خوبونوخيالونو، د فصلونو ټوکېدلو موقع ده.

نو؛

لېرې خدايي زمکو- تاسو يوه يوه ته چمتو زمکو، ته ښه راغلاست!

د خدايي مينې خواږه او اوبه رسول

ای د ليدلو او ناليدلو جهانونو عاشق سلطانه!

داسې له مينې ډک زړه او ذهني رڼايي،

او نور وس راکړه،

چې يوه يوه افغان او بل هر انسان-چې تا ژوند ورکړی-

او ټول ژوند ته،

ستا د بې شانه مينې، پوهې،

او معنوي ازادۍ،

اوبه او خواږه ورسوم!

دا مې هم دعا ده

لويه خدايه!

غواړم ټولې هستۍ ته وقف واوسم!

غواړم د ټول روح له پاره

سوچه خوله او ژبه واوسم!

هرچا او هرشي ته د مينې نظر

ټول - هغه که زموږ خوښېږي، يا نه خوښېږي - د خدای تعالی،

د بې قیده وشرطه مينې، په کښتۍ کې،

پیدا کېږي، پالل کېږي او د «خان» و «خدای» له پېژندلو سره،

بېرته خپل خدایي ابدی کور ته، ستنېږي.

نو لویه خدایه!

وس راکړه، چې ټوله ورځ او هره ورځ،

ټول ژوند او ژوندو سره، د مينې نظر، وينا او چلند ولرم.

سهارنۍ نذرانه

دا اوس مې پر دې کرښو سترگې را تازه شوې:

«اوس څه لرم، چې ویې بخښم؟»

ډېری مهال، دغه څه د صبر، مينې او درک په څېر، ساده څه وي!»

د خدای غوښتنې ته غاړه ږدم

ددې په ویلو کې هېڅ ستونزه نه شته، چې:

«خدایه! زما په حق کې، خپله غوښتنه سرته ورسوه!»

دا ډېره ښه خبره ده؛

ځکه چې د خدای غوښتنه - په هر حال کې - په پلي کېدلو ده.»

ژوند، د خدایي ارادې گلستان

نوې ژوند، نوې ورځ، یوازې همدا نن شونې ده!

خو دا څنگه کېدای شي؟

اسانه او ارزانه لار:

لویه خدایه! ژوند ستا د بې شانه ارادې رنگین گلستان دی؛

او ژوندي انسانان، ستا د نوم ناپايه ترانې،

رنگارنگ غزل سرايان!

نو دومره وخت راکړه،

داسې فکروخواک راکړه،

چې دريځ او کړه وږه مې،

د يوه يوه انسان، د (سر، ازادۍ او مال) خونديتوب جهان جوړولو، ته گټور شي!

بقا په مينه کې

«هېڅ شکايت نه لرم؛

ستړی ژوند، خدای پورې ستېدلو زمانه ده.»

«بې مینې توب، شېبه شېبه ځان وژنه ده!»

«زه پر روح ځان، تاسو يوه يوه، او ددې ټولو په عاشق سلطان مینې يم؛ مینې واوسئ!»

(مینې اکادميسن سهارنی مسېچ)

زه، د تيارو د سلطان ذهني هېواد!

خوب نه راته؛ له ځانه ناراضه، راپاڅېدم او ځان ته مې کړل: خدای چې شته؛ نو بل څه ډاډ غواړې؟

دې سره په زړه د غږورنا رحمت راواوړېد:

«غواړم په مينه کې دې وسوځم؛ خاورې-ايرې شم!

د مینې څېره دې شم؛

د مینې اراده دې شم.

د نه بیانېدونکې مینې له پاره دې،

شعر شم، نثر شم،

مثنوي او د کوچۍ د خولې لنډۍ دې شم.

غواړم ټولې هستۍ کې، ستا پټه مينه ووينم او لاره و کنډولی يې شم.

او ددې ابدي جاري سپينې مینې،

د ترټولو ژوندي غزل وکتاب په توگه،

ټول ژوند ته شپېلۍ ورباب شم.

غواړم ستا او ستا له پاره، هرڅه واوسم؛ خو نه «زه»!

«زه» د تيارو د سلطان، مجسمه څېره ده، چې غواړي په دې نوم او شهرت،

د خدای حضور بل ځای، ونيي!

او دا د زړه وذهن، ناروغ باور وگرځوي!!

نه! ټول حقيقت ستا سمندر نور وکلام دی.

او «زه» پرته له ذهنه بل هېڅ قلمرو نه لري.

«زه-ايگو»، د تيارو د سلطان، مادي- ذهني هېواد دی!!

زه هېڅ نه يم او هېڅ نه شم کېدلای؛ پرته له دې چې د سپېڅلې ارادې له پاره دې،

یو توری (الف) واوسم.

□ □ □

پر تاسو یوه یوه دې برکت وي!

نور بیا؛ که خدای تعالی غوښتي و.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library